

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 60.

Tolvte Sæsson.

33te Møde.

Landsdagen den 27de November Kl. 6½ Aften.

(Fortfat).

Lehmann: Hvad det af den ærede Lands-
thingsmand, der sidder i min Nærhed (Mad-
vig), opfastede Spørgsmaal angaaer, har jeg
for mit Vedkommende ikke havt den mindste
Tvivl om to Ting. Det Ene er, at Rigsdag-
en aldrig vil give sit Minde til at bevilge
Lønningslove for en vis Tid, og det Andet,
at hvis den vilde det, saa vilde den finde et
ganske simpelt Udtryk derfor og sige: denne
Lov gjælder til den og den Dag i det og det
Aar — derpaa har man jo mange Exempler —
men den vilde ikke udtrykke det ved at forbe-
holde Loven en Revision. Jeg troer altsaa, at
det er aldeles utvivlsomt, hvad den ærede
Landsthingsmand ansaae som saadant, og hvad
der har fundet Bekræftelse fra den høit-
ærede Ministers Side, at denne Lov, naar den
vedtages, vedbliver at bestaae og at virke, ind-
til den af Lovgivningsmagten forandres. Der
er først for mig kommet nogen Uklarhed ind i
dette Forhold ved nogle af den ærede Mini-
sters Udtalelser. Den ærede Minister og den
ærede Landsthingsmand, der berørte Sagen
(Madvig), ere enige i, at denne Lov ikke udløber
af sig selv, og at der altsaa ikke ved Udløbet
af Finantsaaret 1865—66 kan indtræde noget
af de Tilfælde, at enten store Klaser af Em-
bedsmænd skulde sidde i deres Embeder uden
al Løn, eller at man skulde give sig til at søge
op i Archiverne efter de Bestemmelser, der

gjaldt før Loven, forat de paant kunde træde
i Kraft. Om disse to Ting er der altsaa
fuldkommen Enighed, og jeg troer ikke, at Lo-
vens Affattelse giver nogen Anledning til Tvivl
i saa Henseende. Tvivl opstaaer der først i
Anledning af den ærede Ministers Utringer,
hvorevidt Lovgivningsmagten skulde ved en saa-
dan Bestemmelse have forbeholdt sig nogen
anden Ret ligeoverfor de vedkommende Embeds-
mænd end den, der hidtil bestaaer. Det er jo
ganske vist, at ligeoverfor Lovgivningsmagten,
Kongen og Rigsdagen i Forening, ere vi i en
vis Forstand alle retsløse, hvad vi imidlertid
godt kunne finde os i, da vi antage, at Kon-
gen og Rigsdagen, det vil sige Landstinget og
Folkethinget i Forening, ere en god Borgett
for Ret. Men ikke desto mindre er det dog,
som ogsaa den ærede Minister selv berørte, en
Anskuelse, der er fuldkommen rodfæstet, og som
under alle mulige Forhold er bleven respec-
teret, at Embedsmændene ikke kunne berøves den
Løn, hvoraf de i Kraft af Loven ere i Besid-
delse. Jeg troer altsaa, at den Betragtning,
som den ærede Minister har antydet, ikke er
tilstrækkeligt hjemlet. Jeg troer, at den Revi-
sion, som er forbeholdt, kun kan tilsigte, at
man, indtil en vis Grad, staaer forsøgsvis
overfor hele dette Forhold, og at den i en be-
stemt Tidsperiode indvundne Erfaring skal benyt-
tes til at underkaste alle hertil hørende Spørgs-
maal en ny Drøftelse, hvorefter det ved Lov
bliver at afgjøre, hvorevidt de tagne Bestem-
melser skulde forandres, men Forandringerne
ville ikke kunne anvendes paa dem, som i Kraft
af denne Lov ere komne i Besiddelse og Ny-
delse af en Ret, der ialtfald er fuldt saa gyl-